

36

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia budynków oraz mienia w gospodarstwach rolnych.

Na podstawie art. 5 ust. 4 i art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 72, poz. 357, z 1964 r. Nr 16, poz. 94 i z 1975 r. Nr 16, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1982 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia budynków oraz mienia w gospodarstwach rolnych (Dz. U. Nr 38, poz. 250) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 15 otrzymuje brzmienie:

„§ 15. 1. Przy obliczaniu odszkodowania za szkodę w budynku nie uwzględnia się amortyzacji, nie przekraczającej 10% jego wartości, a przy szkodach huraganowych i powodziowych — 40%.

2. Jeżeli po powstaniu szkody została dokonana naprawa, odbudowa lub budowa innego budynku w tym samym gospodarstwie, a stopień amortyzacji jest wyższy niż określony w ust. 1, PZU dopłaca kwotę amortyzacji potrąconą przy likwidacji szkody. Dopłata ta nie może przekroczyć 40%:

- 1) wartości uszkodzonego budynku zakwalifikowanego do rozbiórki,
- 2) wysokości szkody ustalonej bez potrącenia amortyzacji i wartości pozostałości po szkodzie — w razie uszkodzenia części budynku.

3. Odszkodowanie łącznie z dopłatą, o której mowa w ust. 2, nie może przewyższać wartości naprawy, odbudowy lub budowy innego budynku.”;

2) w § 16 w ust. 1 w pkt 1 pod lit. a) wyrazy: „według obowiązujących podstawowych cen skupu, bez dopłat, premii kontraktacyjnych i potrąceń” zastępuje się wyrazami: „według cen obowiązujących w uspołecznionych jednostkach skupu dla plonów kontraktowanych, z wyłączeniem premii okresowych, dopłat i potrąceń.”;

3) w § 22:

a) w ust. 1 skreśla się wyrazy: „których mięso zostało uznane za niezdatne do spożycia”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przy ustalaniu wysokości szkody w trzodzie chlewnej padłej lub dobitej z konieczności, przyjmuje się 70% wartości rzeźnej zwierzęcia; z uwzględnieniem jego wagi stwierdzonej podczas leczenia, sekcji albo przy odbiorze pozostałości po szkodzie oraz przeciętnej ceny trzody chlewnej mięsno-słoninowej lub bekowej według obowiązującego cennika zakontraktowanych zwierząt rzeźnych, ustalonej według cen dla sztuk kontraktowanych dostarczonych w uzgodnionym terminie, z wyłączeniem premii okresowych, dopłat i potrąceń.”;

c) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Za zwierzęta skierowane do uboju z konieczności, z których mięso zostało uznane za zdatne do spożycia, do odszkodowania obliczonego według zasad określonych w ust. 1 i 3 dokonuje się dopłaty w wysokości 10% kwoty uzyskanej ze sprzedaży. Kwota dopłaty nie może być niższa od kosztów transportu zwierzęcia do rzeźni. Koszty transportu ustala się przyjmując stawki za 1 km obowiązujące w transporcie Państwowej Komunikacji Samochodowej.”;

4) § 23 otrzymuje brzmienie:

„§ 23. 1. Jeżeli właściciel sprzedał pozostałości po szkodzie jednostce gospodarki uspołecznionej, przy ustalaniu odszkodowania z obliczonej kwoty szkody (§ 22 ust. 1—3) potrąca się 50% kwoty uzyskanej ze sprzedaży pozostałości po szkodzie w bydło i koniach oraz 70% w trzodzie chlewnej.

2. Za wartość pozostałości po szkodzie uważa się kwotę uzyskaną za zwierzę lub tuszę zwierzęcia, którego mięso zostało uznane za zdatne do spożycia.

3. W razie nieudowodnienia sprzedaży pozostałości zwierzęcia po szkodzie jednostce gospodarki uspołecznionej, wysokość szkody zmniejsza się:

- 1) o 40% — w koniach,
- 2) o 60% — w bydło,
- 3) o 80% — w trzodzie chlewnej.

4. Nie dokonuje się potrąceń z tytułu sprzedaży pozostałości po szkodzie za zwierzęta padłe lub dobite z konieczności, z których mięso zostało uznane za niezdatne do spożycia.”;

5) w § 24 skreśla się wyrazy: „oraz § 23 ust. 1”;

6) w § 25 wyrazy: „(§ 16 ust. 1 pkt 2)” zastępuje się wyrazami: „(§ 16 ust. 1 pkt 1)”;

7) w § 34:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) zawiadomić PZU w ciągu miesiąca od dnia otrzymania dokumentu ubezpieczenia, że dokument ten nie obejmuje wszystkich należących do niego budynków”;

b) dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) zawiadomić PZU, jeżeli wykazane w wezwaniu płatniczym lub nakazie płatniczym:

- a) obszar użytków rolnych,
- b) liczba bydła albo koni są niezgodne z faktycznym stanem posiadania.”;

8) w § 38 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli właściciel nie dopełnił obowiązków określonych w § 34 pkt 2 lit. c) oraz w pkt 4 i 6:

- 1) odpowiedzialność PZU w budynkach ogranicza się do budynków wymienionych w dokumencie ubezpieczenia, bez uwzględnienia dokonanego remontu i przebudowy, z wyjątkiem przypadków, o których mowa w ust. 1,
- 2) odszkodowanie za szkody w mieniu ruchomym, uprawach i zwierzętach może być

zmniejszone w takim stosunku, w jakim obszar lub liczba zwierząt, wymienione w nakazie płatniczym lub wezwaniu płatniczym, pozostaje do faktycznego stanu posiadania — nie więcej jednak niż o 50%.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1984 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

37

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1984 r.

w sprawie zasad, trybu i organów właściwych do udzielania pracownikom naukowo-dydaktycznym urlopu dla poratowania zdrowia.

Na podstawie art. 151 ust. 4 ustawy z dnia 4 maja 1982 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 1982 r. Nr 14, poz. 113 oraz z 1983 r. Nr 5, poz. 33 i Nr 39, poz. 176) zarządza się, co następuje:

§ 1. Orzeczenie o potrzebie powstrzymania się pracownika naukowo-dydaktycznego od pracy dla poratowania zdrowia wydaje komisja lekarska działająca w zespole opieki zdrowotnej dla szkół wyższych bądź przychodni akademickiej wchodzącej w skład zespołu opieki zdrowotnej dla ogółu ludności lub wojewódzkiego szpitala zespólnego.

§ 2. W sprawach określonych w § 1 komisja lekarska orzeka na podstawie:

- 1) pisemnego wniosku lekarza leczącego,
- 2) dokumentacji z przebiegu dotychczasowego leczenia,
- 3) badania lekarskiego przeprowadzonego przez komisję,
- 4) wyników ewentualnych konsultacji specjalistycznych i badań pomocniczych.

§ 3. 1. Orzeczenie o potrzebie powstrzymania się od pracy wydaje się na okres uzasadniony stanem zdrowia pracownika naukowo-dydaktycznego, nie przekraczający roku.

2. Pracownikom naukowo-dydaktycznym, którym do nabycia praw emerytalnych brakuje mniej niż rok, w

orzeczeniu, o którym mowa w ust. 1, nie można ustalać okresu powstrzymania się od pracy dla poratowania zdrowia na okres dłuższy niż do końca miesiąca kalendarzowego poprzedzającego miesiąc, w którym pracownik naukowo-dydaktyczny przechodzi na emeryturę.

3. Treść orzeczenia wraz z uzasadnieniem i rozpoznaniem choroby wpisuje się do karty choroby (historii choroby).

4. Pracownikowi naukowo-dydaktycznemu wydaje się zaświadczenie o potrzebie powstrzymania się od pracy z podaniem okresu niezbędnego dla poratowania zdrowia.

§ 4. Na podstawie zaświadczenia wymienionego w § 3 ust. 4, stwierdzającego potrzebę powstrzymania się od pracy, rektor szkoły wyższej udziela pracownikowi naukowo-dydaktycznemu płatnego urlopu dla poratowania zdrowia na okres ustalony w tym zaświadczeniu.

§ 5. W sprawach nie uregulowanych w rozporządzeniu stosuje się odpowiednio zasady orzekania o czasowej niezdolności do pracy.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. Z. Messner

38

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 21 stycznia 1984 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie prowadzenia ksiąg handlowych przez podatników nie będących jednostkami gospodarki społecznej.

Na podstawie art. 38 pkt 3 ustawy z dnia 19 grudnia 1980 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. z 1980 r. Nr 27, poz. 111 i z 1982 r. Nr 45, poz. 289) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 13 lutego 1982 r. w sprawie prowadzenia ksiąg handlowych przez podatników nie będących jednostkami gospo-

darki społecznej (Dz. U. Nr 5, poz. 41) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Określone w ust. 1 kwoty obrotu 9.600.000 zł i 800.000 zł podwyższa się:

1) dla podatników wykonujących działalność